

Vešla jsem do pokoje celá znepokojená a frustrovaná. Najednou se ve mně probudilo zoufalství, podobné jako prožívala máma. Taky se mi chtělo plakat, ale neměla jsem nikoho, kdo by mě utěšoval. Nohy mi nesloužily, z těla mi vyprchala energie. Už jsem neměla sílu čelit jedné události za druhou, tápat bez nejmenšího náznaku světýlka, co by mě vyvedlo ven.

„Co se stalo, mami?“ přisedla jsem si k ní.

Dlaněmi si utírala uplakanou tvář. „Vlastně nic,“ odpověděla a vymanila se z tátovy náruče. Všimla jsem si, že žaluzie nejsou zatažené. Dobré znamení. „Víš, někdy mi přijde líto...“

„Co je ti líto?“

„Ani sama nevím.“

Lhala. Nechtěla mi říct pravdu. Stála jsem stranou od všeho, co ji trápilo. Táta hleděl na tmavou obrazovku. Není šťastný, pomyslela jsem si. Nežije vlastní život. Nedělá, co by sám chtěl.

Vstala jsem a zapnula televizi.

„Až mi bude líp, mohly bychom spolu na nákupy,“ navrhl máma. „Potřebuju nějaké letní triko a sandály... A ty určitě taky.“

Přikývla jsem. Celé dětství to tak bylo. Když se jí udělo líp, vzala mě na zmrzlinu, koupila mi šaty nebo jsme šly spolu do kina. Ty chvíle pro mě znamenaly celý svět. Nebylo jich moc, takže se mi každá vepsala do srdce. Díky nim jsem pak dokázala čelit i tak nepříjemným narážkám, jaké vůči mně měla Jakubova máma.

V mém pokoji už čekal Ole přikrčený na taburetu v rohu. Rostá se mi kvůli němu občas smál, ale Jakub ho respektoval jako právoplatného člena rodiny. Ole na mě koukal modrýma očima. Nos už měl trochu odrbaný, jedno ucho mu kleslo, ale stále to byl můj věrný přítel.

Ta divná holka s medvědem, tak o mně kdysi Jakubova máma mluvila s někým po telefonu. S Jakubem jsme ho neustále řešili, proto ji zajímalo, kdo je vlastně Ole. Když se dozvěděla, že je to plyšový lední medvěd, vyděsila se.

Přesto jí za mnohé vděčím. Za to, že mě neměla ráda. A za její podceňování a nelichotivé mínění o mně. Nečekané jsem od ní jednoho dne zaslechla, za koho mě má.

Jakubova máma měla být odpoledne u kadeřnice, a tak jsme se dohodli, že mi Jakub pomůže s úkoly. Matematika mi ve třetáku dělala problémy, všechno mi přišlo nějak složitě.

Zjistila jsem ale, že jsem si doma zapomněla sešit, a utíkala jsem pro něj. Když jsem o chvíli později vešla do bytu Turanových, zaslechla jsem její hlas. Zůstala jsem překvapeně stát v předsíni. Vždyť měla být minimálně do tří pryč! Její přítomnost mi zkazila náladu. Pohoda, kterou jsem měla prožívat při učení, se vytratila. Bylo zjevné, že na tom byla stejně. Její odsuzující a neprávem ubližující hlas se mi zařezával hluboko do duše.

„Kadeřnice si jen tak onemocní, to je strašné. Co mám teď dělat?“ zlobila se. „A kdy má přijít Romana? Nelíbí se mi, že jsi pořád s ní, těžší z tebe... To neznáš jiné holky? Nechápu, proč jsi na ni tak fixovaný. To si nemůžeš najít nějakou normální kamarádku?“

„Romča je normální kamarádka,“ zdůraznil Jakub.

„To teda!“ reagovala s opovržením. „Jen se podívej, z jaké je rodiny! Ta její máma, chudinka z blázince... Vždyť to ta holka může mít po ní!“

„Její máma je taky úplně normální,“ oponoval Jakub. „To, že občas potřebuje pomoc, neznamená, že bych se s Romčou neměl bavit. Mám ji snad hodnotit podle její mámy? Odsuzovat za to, že její máma je nemocná?“ Jeho odhodlání a slova, jimiž za mě bojoval, mě dojímaly.